

ТЕЗЕЙ. -

Цирам се приближава до стената:
мълчание!

/Влиза Пирам./

ПИРАМ. -

О, черна нощ! Нощ черна като в рог!
О, нощ, която идеш след деня!
О, нощ! О, нощ! Уви! Уви! Дано
не ме забрави Тисбе! - Аз я чакам.
А ти, стена! Стена, която
разделяш къщата на моя
от къщата на нейния баща -
кажи ми, де е твоя процеп -
ското ми през него да погледне.

/Стената отдалечава пръстите си./

Юпитер да те награди за всичко!
Но по е туй? Аз Тисбе никъде не виждам.
Стена проклета, през която
не виждам радостта си аз -
да бъдат твоите камъни проклети,
задето тъй ме лъжат в тоя миг!

ТЕЗЕЙ. -

Струва ми се, че стената като жива - би трябва-
ло да му отговори и тя с проклятия.

ПИРАМ. -

Съвсем не, господарю - тя не бива да прави това.
"Задето тъй ме лъжат в тоя миг" са последните ду-
ми на Пирама, след които Тисбе започва. Тя трябва
да се яви сега - и аз трябва да я видя през
стената. Почакайте! Всичко ще стане тъй както ви
казах. Ето я, иде.

/Влиза Тисбе./

ТИСБЕ. -

Ти често си ме виждала, Стена,
да плача аз, задето ме разделяш
от моя мил и прелестен Пирам.